

Arrest

nr. 140 127 van 3 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat V. HERMANS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, geboren op X te Brussel, België. U woonde met uw moeder op verschillende plaatsen overwegend in Vlaanderen. In 2005 ging u enkele maanden naar een Franstalige school. Sinds ongeveer twee jaar woonde u met uw moeder in Kortenberg. U ging ongeveer een jaar naar een taalschool voor nieuwkomers en daarna ongeveer een jaar naar de open school in Leuven, waar u Duits, Engels en Nederlands leerde. Op 22 maart 2013 kreeg uw moeder een hersenbloeding, sindsdien ging u niet meer naar school. U vroeg op 24 april 2014 asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u geen elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelt de algemene veiligheidssituatie met betrekking tot religieuze spanningen te vrezen in Nigeria en u haalt bovendien uw moeder haar medische problemen aan als reden waarom jullie niet naar Nigeria kunnen gaan (zie gehoorverslag CGVS p. 11).

Volgens uw verklaringen zou uw moeder regelmatig contact gehad hebben met haar zus in Nigeria, maar stopte dit contact sinds Boko Haram (sic) (CGVS p. 9). Uw moeder verklaart echter ze het contact met haar zus verloor sinds ze haar GSM kwijtraakte (zie gehoorverslag F.O., CGVS, p. 8). U haalt verder geen redenen aan waarom u persoonlijke vervolging te vrezen zou hebben in uw land van herkomst omwille van Boko Haram (zie CGVS p. 13, 14).

Hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Boko Haram vanaf 2009 regelmatig aanslagen op christelijke en westerse doelwitten uitvoerde in Nigeria, blijkt evenzeer dat de federale Nigeriaanse overheid – aanvankelijk in de gedaante van president Umaru Musa Yar'Adua (moslim) en na diens dood in de gedaante van Goodluck Jonathan (christen) - wel degelijk maatregelen nam en neemt tegen het geweld vanwege Boko Haram en dat de federale Nigeriaanse overheid actief is in de bestrijding van de beweging. Er worden regelmatig leden van Boko Haram opgepakt en opgesloten en de federale overheid probeerde in 2012 ook onderhandelingen op te starten met de leiders van Boko Haram. Hieruit blijkt eveneens duidelijk dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen werd het zuiden van Nigeria, vanwaar uw moeder - die verklaart 1 in Isoko geboren te zijn en sinds haar jeugd in Lagos gewoond te hebben (gehoorverslag Flora OLUGBO, CGVS p. 4, 5) - afkomstig is, tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Uit dit alles blijkt dat er in elk geval geen sprake is van een systematische vervolging van christenen door de beweging van Boko Haram op het hele Nigeriaanse grondgebied en dat bovendien de federale Nigeriaanse overheid actief is in de bestrijding van de beweging. Er kan evenmin worden besloten dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Tenslotte dient opgemerkt dat u volgens de informatie waarover het CGVS beschikt op 23 december 1999 in Duitsland geregistreerd werd als asielzoeker. U vroeg op 18 december 2000 asiel aan in Duitsland en ontving op 12 februari 2002 een negatieve beslissing. Uw moeder werd eveneens op 23/12/1999 in Duitsland geregistreerd zonder effectief asiel aan te vragen. (Zie informatie administratief dossier) Desondanks verklaarde u dat u nooit in Duitsland woonde en dat u nooit eerder asiel aanvraagde (CGVS p. 3, 13). Aldus trachtte u de Belgische asielinstanties bewust te misleiden, wat een negatieve indicatie is voor uw algemene geloofwaardigheid.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt een geboorteakte voor welke een aanwijzing vormt voor uw identiteit. U legt geen documenten voor die een langdurig verblijf in België aantonen. U legt een attest van het OCMW van Elsene voor, waaruit blijkt dat uw moeder financiële hulp kreeg van 01/12/1991 tot 2/6/1994. Dit document verandert echter niets aan bovenstaande argumentatie.

Er kan worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw moeder – F.O. (CG 91/19890Z), op 1 juli 2014 gehoord op het CGVS - een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Met betrekking tot haar medische situatie werd in haar beslissing als volgt geargumenteed: "U legt verslagen voor met betrekking tot uw medische toestand, waarnaar hierboven reeds verwezen werd. U liet reeds tijdens het gehoor blijken dat u zich met deze elementen hebt gericht tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. De ambtenaar-geneesheer is ermee belast om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de rechten van verdediging, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Hij stelt dat uit de bestreden beslissing geen afweging blijkt tussen zijn belangen en de belangen van de Staat. Het belang van de Staat bij de maatregel is nochtans nihil en de schade die aan verzoeker zou worden berokkend is enorm.

Er is een gebrek aan afdoende motivering en dit ondanks dat de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, rechtspraak van de Raad van State, artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en artikel 8 en 14 EVRM stellen dat de motivering in rechte en in feite afdoende moet zijn en dat uit alle motieven moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen deze motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Verzoeker geeft een uiteenzetting inzake de motiveringsplicht en vervolgt:

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, maar de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze Overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (Raad van State nummer 101.624, 07/12/2001).

Dat de beslissing ten aanzien van verzoeker de materiële motiveringsplicht schendt, aangezien het CGVS op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen; Het is, gelet op het belang van verzoeker, geheel onredelijk om te stellen dat verzoeker geen risico zou lopen in geval van overbrenging naar het land van oorsprong van zijn moeder, zijnde Nigeria;

Dat de verklaringen van verzoeker ook wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn;

De verklaringen van verzoeker kunnen bovendien zonder meer een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (Hathaway J., the law of refugees status, buttersworth, Toronto-Vancouver, 1991, p. 84);

De verklaringen van verzoeker zijn bovendien zonder meer coherent en plausibel en niet in strijd met de algemene bekende feiten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer le statut des réfugiés, 1979, n° 205).

De beslissing dient dan ook vernietigd te worden;”

Verzoeker citeert de elementen uit de vluchtelingendefinitie in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en past deze toe op zijn situatie. Hij betoogt dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in Nigeria en stelt dat verweerder uitgaat van verkeerde veronderstellingen. Volgens verzoeker is de invloed van Boko Haram in Nigeria groot. Hij citeert een persartikel waaruit blijkt dat er eind augustus een bloedbad werd aangericht in het Noordoosten van Nigeria, *“kort bij Lagos, waarvan, verzoeker zijn moeder afkomstig is”*. Hij voegt nog enkele persartikels bij het verzoekschrift.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en vervolgt:

“Verzoeker behoort tot de christelijke religie. Hiermee vormt hij een minderheid binnen een land met overwegend Islamitische burgers.

Boko Haram is een moslimorganisatie die streeft naar een strikte toepassing van de Sharia.

In de bestreden beslissing wordt geen twijfel geuit over de religie van verzoeker, doch wordt er nagelaten om het nodige verband te leggen en na te gaan of hij hiermee een gevaar vormt binnen de grenzen van Nigeria.

Tevens wordt er op geen enkele manier nagegaan of hij zijn geloof voldoende zal kunnen uitoefenen binnen Nigeria.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat op geen enkel element werd ingegaan, laat staan dit gegeven werd onderzocht op grond van de gegeven feiten door verzoeker.”

Hij stelt dat hij in zijn land geen bescherming kan genieten en slachtoffer zal worden van willekeurig geweld door Boko Haram.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van “*de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (...)*” en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Hij benadrukt dat zijn identiteit en zijn herkomst niet worden betwist. Verder betoogt hij dat de veiligheidssituatie in Nigeria precair is gelet op de toenemende activiteiten van de rebellen en de opkomst van het Ebola-virus. Verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er onderzoek is gevoerd naar de subsidiaire beschermingsstatus. Hij voert aan dat er in Nigeria een uitbraak van het Ebola-virus is en geen adequate medische aanpak. Verzoeker citeert een passage uit een ambtsbericht en reisadviezen.

2.1.3. Verzoeker voegt enkele persartikels inzake Boko Haram bij het verzoekschrift (bijlage 3).

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.2.3. Het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.2.4. Inzake de aangevoerde schending van “*de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004*” dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.5. Verzoeker dicht aan artikel 8 en 14 EVRM een inhoud toe die hierin niet is opgenomen. Deze artikelen behelzen, in tegenstelling met wat hij oppert, geen bepalingen inzake de motiveringsplicht of het evenredigheidsbeginsel en verzoeker toont voor het overige op generlei wijze aan op welke wijze de voormelde artikelen *in casu* zouden (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt hun schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht en wordt het middel vanuit dit oogpunt onderzocht.

2.2.7. In tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, voert de Raad daarbij geenszins een louter wettigheidstoezicht uit. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en

rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Ten overvloede wordt opgemerkt dat verzoeker een arrest van de Raad van State citeert (nummer 101.624 van 7 december 2001) inzake de motiveringsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Gelet op de oprichting in 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is het bijzonder merkwaardig dat de Raad van State zich al in 2001 over de toen nog onbestaande Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou hebben uitgesproken.

2.2.8. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.9. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil inroepen, moet de "nationaliteit" begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, § 87). Dit betreft te dezen, ondanks het blijkbaar jarenlange verblijf van verzoeker in Europa, Nigeria.

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat waar wordt gemotiveerd:

"Tenslotte dient opgemerkt dat u volgens de informatie waarover het CGVS beschikt op 23 december 1999 in Duitsland geregistreerd werd als asielzoeker. U vroeg op 18 december 2000 asiel aan in Duitsland en ontving op 12 februari 2002 een negatieve beslissing. Uw moeder werd eveneens op 23/12/1999 in Duitsland geregistreerd zonder effectief asiel aan te vragen. (Zie informatie administratief dossier) Desondanks verklaarde u dat u nooit in Duitsland woonde en dat u nooit eerder asiel aanvraagde (CGVS p. 3, 13). Aldus trachtte u de Belgische asielinstanties bewust te misleiden, wat een negatieve indicatie is voor uw algemene geloofwaardigheid."

De voormelde motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker ongemoeid gelaten wordt, door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker beweert dat in de bestreden beslissing niet wordt nagegaan of hij in Nigeria gevaar zou lopen door zijn religie en of hij deze religie aldaar kan uitoefenen, dient te worden vastgesteld dat dit een loutere en kennelijke miskenning vormt van de inhoud van de bestreden beslissing, waarin gemotiveerd wordt:

"Volgens uw verklaringen zou uw moeder regelmatig contact gehad hebben met haar zus in Nigeria, maar stopte dit contact sinds Boko Haram (sic) (CGVS p. 9). Uw moeder verklaart echter ze het contact met haar zus verloor sinds ze haar GSM kwijtraakte (zie gehoorverslag F.O., CGVS, p. 8). U haalt verder geen redenen aan waarom u persoonlijke vervolging te vrezen zou hebben in uw land van herkomst omwille van Boko Haram (zie CGVS p. 13, 14).

Hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Boko Haram vanaf 2009 regelmatig aanslagen op christelijke en westerse doelwitten uitvoerde in Nigeria, blijkt evenzeer dat de federale Nigeriaanse overheid – aanvankelijk in de gedaante van president Umaru Musa Yar'Adua (moslim) en na diens dood in de gedaante van Goodluck Jonathan (christen) - wel degelijk maatregelen nam en neemt tegen het geweld vanwege Boko Haram en dat de federale Nigeriaanse overheid actief is in de bestrijding van de beweging. Er worden regelmatig leden van Boko Haram opgepakt en opgesloten en de federale overheid probeerde in 2012 ook onderhandelingen op te starten met de leiders van Boko Haram. Hieruit blijkt eveneens duidelijk dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen werd het zuiden van Nigeria, vanwaar uw moeder - die verklaart 1 in Isoko geboren te zijn en sinds haar jeugd in Lagos gewoond te hebben (gehoorverslag Flora OLUGBO, CGVS p. 4, 5) - afkomstig is, tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Uit dit alles blijkt dat er in elk geval geen sprake is van een systematische vervolging van christenen door de beweging van Boko Haram op het hele Nigeriaanse grondgebied en dat bovendien de federale Nigeriaanse overheid actief is in de bestrijding van de beweging."

De voormelde motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft onverminderd gehandhaafd. De door verzoeker geciteerde en neergelegde informatie is niet van aard dat zij afbreuk

kan doen aan deze motivering (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3). Integendeel blijkt ook uit deze informatie dat Boko Haram voornamelijk in bepaalde delen van het land (met name het Noordoosten en het centrum) actief is. Waar verzoeker beweert dat de aanval waarnaar hij verwijst plaatsvond *“kort bij Lagos, waarvan, verzoeker zijn moeder afkomstig is”*, dient dan ook te worden vastgesteld dat deze bewering geen steun vindt in de door hem geciteerde informatie, noch in de informatie in het dossier. Deze aanval vond immers plaats in Borno State, in het uiterste Noorden van Nigeria en op meer dan 1000 km van Lagos (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie). Aldus toont verzoeker geenszins aan dat hij ingevolge zijn religie enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in het overwegend christelijke Zuiden in zijn land van herkomst.

In zoverre verzoeker daarnaast nog aanhaalde dat zijn moeder medische problemen kent (administratief dossier, stuk 4, p.11), dient te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien hoe deze in hoofde van verzoeker problemen zouden kunnen teweegbrengen in Nigeria.

De neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 13: documenten) bevatten geen elementen die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.10. Waar verzoeker beweert dat uit de bestreden beslissing niet zou blijken dat er onderzoek is gevoerd naar de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden opgemerkt dat dit een loutere en kennelijke miskenning vormt van de inhoud van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier (stuk 14: landeninformatie) dat de situatie in het Zuiden van Nigeria, waarvan verzoekers moeder afkomstig is, niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de door verzoeker geciteerde en neergelegde informatie kan het tegendeel niet worden afgeleid (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3).

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.11. Waar verzoeker nog aanvoert het Ebola-virus te vrezen, dient vooreerst te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. Ebola dient als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in

zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS